

Corona lockdown

Af Caroline Parsberg Dorow Kipp

Vi har spenderet den sidste halvanden måned herhjemme i stuerne. Skærmtiden er steget, bøgerne er blevet læst, og tv-serierne slugt. Vi har aldrig haft mere tid for hænderne, men dog alligevel har vi travlt med at holde afstand, spritte vores hænder og ikke mindst hamstre toiletpapir i butikkerne. Det er tydeligt, hvilke krav der skal overholdes og virksomhederne gør alt, hvad de kan, for at sørge for, at vi, borgerne, holder afstand; skilte, handsker, sprit, you name it, de har det. Vi glemmer, det gør jeg i hvert fald, liige at spritte hænderne eller tage handsken på, inden vi går ind og handler, selvom det er nu det gælder. Samfundet skal til at åbne igen, har statsministeren sagt, og vores kære Mette Fredriksen finder sig ikke borgernes ulydighed og vil uden tvivl forlænge karantænen, hvis ikke vi lære at overholde reglerne. Vi ønsker ikke, at sundhedsvæsnet er presset, men alligevel samles mange i parker og strande for at nyde det gode vejr, og det kan have konsekvenser. Dybt inde ved vi godt, at smitterisikoen stiger ved større forsamlinger, men mange mener, man er udødelig og udenfor smittefare.

Gaderne har længe været tomme for mennesker, da både caféer og tøjbutikker har været lukkede, og det har kostet dem dyrt at holde os væk. Flere er gået konkurs, og det betyder, at folk mangler et job nu. Jeg ved ikke, hvad dette kommer til at betyde for vores samfund, da jeg er for ung til, at dette har konsekvenser for mig i forhold til økonomi. Mine forældre arbejder stadig, og vi har et sikkert hjem, vi bor fast i, men dette er jo ikke gældende for alle i Danmark. Jeg skal ikke sidde her og gøre mig klog på samfundsøkonomi, men når finansministeren siger, det kommer til at være dyrt, så tror jeg på ham. Når mine forældre ser deres venner sælge hus nu og siger: ”det var et dårligt tidspunkt”, så tror jeg på dem. Set i solskinnet vi er låst inde fra, så kommer vi os over denne mørke økonomiske tid, også selvom det nok kommer til at tage tid, for vi er Danmark.

Danmark har altid haft et sammenhold uden lige, og jeg kan altid undre mig over, hvor dette sammenhold kommer fra. Der er fællessang i gader og stræder, Corona-fitness produceret af kendte på Instagram og et stort live-show med musikere fra hele verden. Covid-19 har nemlig ikke kun en effekt på vores lille land, men hele verden. Prøv at tage et lille kig udover din egen næsetip og se, hvordan andre lande har håndteret pandemien. USA, hvor præsident Trump snubler over sine egne beslutninger og ikke længere kan håndtere situationen, Grønland, hvor der har været 11 smittede og

11 raske, Kina der lukkede fuldkommen ned og i dag er åbnet igen. Alle har håndteret tingene forskelligt, og det gør vi som individer også.

Jeg har tilbragt stort set hele karantænen hjemme og indenfor; jeg kan næsten ikke huske, hvordan frisk luft føles. De fleste andre har nok gjort cirka det samme, men stadig bevæget sig længere end fra soveværelset til køleskabet og tilbage igen. Uh ja, jeg savner at gå i skole, som småbørnene og de store i gymnasierne er begyndt på. Jeg sidder stadig herhjemme foran skærmen med online undervisning. Jeg føler det hele har været en stor omvæltning. Ikke mindst for min hverdag, men også for mit mentale helbred. Alle virker så fjerne, selvom de er lige indenfor en arms længde.

Dette er forhåbentlig snart et overstået kapitel i dansk historie, så vi kan komme ud og få det klap på skulderen, vi fortjener. Men for nu må vi være sammen, hver for sig.

